

DZIENNIK

ZARZĄDU M. ST. WARSZAWY

Nr 30

8 kwietnia

1922 r.

Od Administracji.

Od dnia 1 stycznia r. 1922 prenumerata „Dziennika Zarządu m. st. Warszawy” wynosi:

rocznie 2000 mk.

kwartalnie 500 „

miesięcznie 200 „

Numer pojedynczy 25 „

Ogłoszenia, wyłącznie poza tekstem po mk. 25 za wiersz trójkłamowy petitu.

Prenumeratę należy nadsyłać wyraźnie pod adresem: „Redakcja Dziennika Zarządu m. st. Warszawy” — Senatorska 14. Magistrat II piętro.

*

Prenumeratorzy, opłacający kwartalnie należność, za „Dziennik Zarządu m. st. Warszawy”, są proszeni o uregulowanie przedpłaty za kwartał II, celem uniknięcia przerwy w przysyłaniu numerów.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Sprawy robotników miejskich.

Podaję do wiadomości, że zgodnie z uchwałami Magistratu Nr 4068 z dnia 27 grudnia r. ub. oraz Rady Miejskiej z dnia 2 marca r. b. wydział IV-ty do spraw robotników miejskich został od dnia 1 kwietnia r. b. skasowany, natomiast została utworzona przy wydziale do spraw ogólnych sekcja do spraw robotników miejskich.

Wobec tego polecam wszelką korespondencję, dotyczącą spraw robotników miejskich, kierować do wydziału do spraw ogólnych.

Prezydent (—) St. Nowodworski.

CZĘŚĆ NIEURZĘDOWA.

Obliczanie quorum na posiedzeniach Rad miejskich.

Ministerstwo spraw wewnętrznych rozesłało do wojewodów na obszarze Królestwa Polskiego oraz do Prezydenta m. st. Warszawy okólnik (Nr 151), wyjaśniający szczegółowo sprawę obliczania quorum na posiedzeniach Rad miejskich.

Wyjaśnienie to brzmi jak następuje:

Ministerstwo spraw wewnętrznych zauważyło, że w wielu miastach przy obliczaniu quorum na posiedzeniach Rad miejskich bierze się w rachubę faktyczną, a nie pełną ustawową liczbę radnych i członków Magistratu. Przyczyną tego objawu jest mylne tłumaczenie przepisu art. 15 obowiązującego dekretu o samorządzie miejskim, który stanowi, że w razie ubytku więcej niż 10% radnych i wobec wyczerpania się listy zastępców prezydent winien zarządzić wybory uzupełniające. Z przepisu tego wyciągany bywa wniosek, że zmniejszona do 10% liczba radnych może być jeszcze prawną podstawą do obliczania quorum. Podobne przekonanie nie da się utrzymać ze względu na fakt, że w skład Rad miejskich wchodzi nie tylko radni ale i członkowie Magistratu, co powoduje, że przyjęcie za podstawę obliczania quorum faktycznej liczby radnych wymagałoby także uwzględnienia ewentualnie zmniejszonej liczby członków Magistratu, wnioski zaś, co do możliwości uwzględnienia zmniejszonej liczby członków

Magistratu, wyciągane z przepisów art. 58 dekretu o samorządzie miejskim, różne są od tych, jakieby się wysnuć dały, co do liczby radnych z przepisu, objętego art. 15 omawianego dekretu. Ponadto uwzględnienie faktycznej liczby radnych mogłoby prowadzić do zmniejszenia liczby ławników, których liczba ma wynosić po myśli art. 41 dekretu o samorządzie miejskim 10% liczby radnych, podobną zaś zmniejszenie ilości ławników nie jest dekretem o samorządzie miejskim przewidziane.

O ile oznaczanie granicy dla faktycznej liczby radnych nie może być dokonane przy pomocy art. 15 dekretu o samorządzie miejskim, o tyle nieuwzględnianie żadnej granicy jeszcze więcej pogłębia sprzeczności wyżej wskazane i prowadzi do konsekwencji, któreby znów prowadziły do zupełnego zaniku miejskiego organu uchwalodawczego. Natomiast podnieść należy, że sam przepis art. 15 dekretu o samorządzie miejskim poza swem właściwym znaczeniem przemawia za tem, że quorum powinno być obliczane nie od faktycznej, lecz od ogólnej, t. j. ustawowej liczby członków Rady miejskiej, a więc tak radnych, jak i członków Magistratu lub po myśli art. 43 samych radnych, w razie bowiem wyczerpania się listy zastępców i ubytku 10% radnych dekret już poleca Prezydentowi lub Burmistrzowi przeprowadzenie wyborów uzupełniających. Po myśli art. 33 dekretu o samorządzie miejskim dla obliczenia quorum na posiedzeniach Rady miejskiej, na których nie przechodzą pod obrady wnioski, wymagające obecności co najmniej $\frac{2}{3}$ członków Rady — wystarczy obecność zwykłej większości członków Rady lub po myśli art. 43 dekretu samych radnych. Przez zwykłą większość obecnych można przeto po myśli przepisów dekretu rozumieć tylko obecność więcej niż połowy ogólnej t. j. ustawowej liczby członków Rady miejskiej obliczać należy kwalifikowaną większość

obecnych na posiedzeniu, wymaganą w wypadkach, przewidzianych art. 33 dekretu o samorządzie miejskim. Z podanych powodów wynika także, że i Rada miejska, w której ubyłoby więcej niż 10% radnych, w czasie zaniku zostaną przeprowadzone wybory uzupełniające — zdolną jest do działania i może odbywać posiedzenia dopóki na zwołanych posiedzeniach może być stwierdzone quorum normalne lub powiększone.

Z przeprowadzonej interpretacji przepisów dekretu o samorządzie miejskim wynika przeto ostatecznie, że należy quorum na posiedzeniach Rady miejskiej tak w wypadkach normalnych posiedzeń, jak i w wykonaniu jej uprawnień, wynikających z art. 13 obowiązującego dekretu o samorządzie miejskim, obliczać wyłącznie od pełnej ustawowej liczby członków Rady, względnie od pełnej ustawowej liczby radnych, bez względu na ubytki, które mogą być uwzględniane, a które jeszcze nie pociągają za sobą nieważności posiedzeń Rad Miejskich.

Równocześnie zaznacza się, że praktykowany w niektórych miastach zwyczaj, iż posiedzenia Rady miejskiej rozpoczynają się przy braku quorum, a posiedzenie mimo tego uważane jest za prawomocne, gdy w ciągu obrad nadejdzie wymagana liczba radnych, nie może być uznany za odpowiedni, uchwały bowiem Rady miejskiej tylko wtedy mogą być uważane za prawomocne, gdy zapadły na posiedzeniu w obecności wymaganej art. 33 dekretu o samorządzie miejskim liczby radnych, stwierdzonej przed rozpoczęciem obrad.

Wrazie braku powyższego quorum przed rozpoczęciem obrad winien znaleźć zastosowanie art. 31 obowiązującego dekretu o samorządzie miejskim.

Uczczenie Herberta Hoovera.

Z okazji uroczystości amerykańskiej, która odbyła się w sali Rady Miejskiej w rocznicę przystąpienia Stanów Zjednoczonych Ameryki Północ-

nej do wielkiej wojny europejskiej, Zarząd m. st. Warszawy wystosował do p. Hoovera, mianowanego honorowym obywatelem m. st. Warszawy, następujące pismo:

„Do Jego Ekscelencji P. Herberta Hoovera, Prezesa Amerykańskiej Komisji Ratunkowej dla dzieci w Europie.

Ekscelencjo!

Warszawa, stolica Polski, zarówno jak cała Polska i cała Europa z najserdeczniejszą wdzięcznością powitała i przyjęła szlachetną, hojną i wspaniałomyślną pomoc, z jaką wielki naród Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, z poparciem swego wysokiego Rządu, uznał za konieczne przysłać niezliczonym rzeszom dzieci, które w wyniszczonych w ciągu lat tyłu przez bitwy, najazdy i rabunki krajach cierpiały najwięcej i na największą zasługują litość i pomoc.

Twoje Imię, Ekscelencjo, jako przewodniczącego całej olbrzymiej akcji znane jest i błogosławione na całym świecie.

Rada Miejska Warszawy, miasta, które przez czas wojny poniosło ogromne straty i ofiary, którego dziatwa nie tylko stała ale przybywająca z rozmaitych stron kraju, zwłaszcza z kresów wschodnich, doznała tyle skutecznej pomocy ze strony kierowanej przez Ekscelencję komisji, postanowiła wyrazić Mu swą wdzięczność jego osobie i całemu narodowi Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, w sposób najbardziej uroczysty i wysoki

Na posiedzeniu publicznym w d. 10 listopada 1921 roku Rada na mocy art. 21 p. 11 Dekretu o Samorządzie Miejskim z d. 4 lutego 1919 r. („Dz. Praw“ z d. 7 lutego 1919 r. № 13), postanowiła mianować Cię Panie, honorowym obywatelem stolicy Polski i decyzję tę wyraziła w słowach następujących:

„W uznaniu wiekopomnych zasług wielkiego obywatela Stanów Zjednoczonych— Hoovera, który setki tysięcy polskich dzieci od śmierci głodowej ocalił, Rada Miejska m. st. Warszawy uchwala Herbertowi Hooverowi nadać obywatelstwo honorowe“.

Od czasu przywrócenia niepodległości Państwu Polskiemu i utworzenia samorządu miejskiego, i honorowe obywatelstwo Warszawy otrzymali dotąd:

Józef Piłsudski — Naczelnik Państwa, Ignacy Paderewski, generał Józef Haller, generał Maksymilian Weygand i gen. Lucjan Żeligowski.

Po porozumieniu się za pośrednictwem tutejszej Misji dla Polski, że żadne względy natury formalnej nie stoją na przeszkodzie do nadania i przyjęcia obywatelstwa honorowego stolicy obcego państwa, mam zaszczyt Ekscelencjo, zawiadomić Cię niniejszem o uchwale Rady Miejskiej i powitać jako obywatela honorowego m. st. Warszawy, łącząc wyrazy największego poważania i wdzięczności.

Prezes Rady Miejskiej

(—) I. Baliński.

Wiceprezes (—) Cz. Brzeziński.

Prezydent m. st. Warszawy

St. Nowodworski.

Wiceprezydenci: (—) S. Smólski,

(—) A. Śliwiński, (—) W. Jabłoński.

Z PRZESZŁOŚCI WARSZAWY.

Komisja do spraw Faworów.

(Z materiałów do historii publicznej własności nieruchomości w Warszawie).

II.

Gdy Poniatowski już w 1733 r. Warszawę za Stanisławem Łęszczynskim opuścił, stan folwarku znowu znacznie się widać pogorszył, gdyż w grudniu 1762 r. Magistrat Starej Warszawy oddał Fawory (bo już nazwa Faworyta tak została skróconą) Felixowi Dulfusowi, rajcy Starej Warszawy „z pozwoleniem reperacji i ostrzeżeniem, że ta po wyjściu lat szpitalowi dostać się powinna bez rekompensaty“.

Szlach. Dulfus, podobnie jak Poniatowski, miał miastu dochodu dawać tylko 400 złp. rocznie, natomiast winien był majątek miejskiego szpitala od dewastacji chronić i przez stałe nakłady powiększać.

Taki inwestycyjny system gospodarki nie wszystkimi jednak radcom się podobał. Paweł Andrychowicz, radca, zaraz w miesiącu styczniu r. 1763 manifestem swym w aktach radzieckich uczynionym zaskarżył go, zarzucając „bezcenność wypuszczenia dóbr tych szpitalnych“.

Więc chociaż Komisja Boni Ordinis dekretem dn. 31-go lipca 1766 r. stwierdziła, że w ciągu 3 lat szlach. Dulfus znaczne poczynił melioramenta, jednak dla bliższego ich zbadania i oceny specjalną Komisję złożoną z Franciszka Paulina i Wojciecha Lobera ławnika delegowała.

A melioramenta istotnie były poważne: „Parkan nowy w koło folwarku z tarcic w słupy, przesł 93 mający i wrot na żelaznych zawiasach i hakach, z zamknięciem dobrem dwoje, przez szlach. Dulfusa dane. Stodola w rogu o jednym klepisku, ta stara, wewnątrz tylko zreparowana. Szopa przy tej stodole tarcicami nakryta, nowa. Młynik stary znajduje się, do którego szlach. Dulfus izbę przystawił, i wszystkie koła i narzędzia młynarskie z upustem nowe podawał. Tam także i mostek znowu są dane; sztachećki wkoło tegoż młyna nowe znajdują się. Za tym młynem są dwie sadzawki z gruntu wybrane i balami nowo ocembrowane. Dworek stary o trzech izbach od pola bielańskiego, w wizyi 31 grudnia r. 1762 przy oddawaniu zaszłej opisany. Wkoło tego, od sadzawek sztachećki nowe malowane i studzienka zdrojowa nakryta. Domostwo w podwórzu od koszar stare, także w wizji dawniej opisane. Piec tylko w tym domostwie nowy murowany teraz jest dany do pieczenia chleba. Przy tem domostwie, dworek nowy o czterech pokojach i salce, z kuchnią, podmurowany cały, jako też piwnica murowana, porządnie wystawiony, z oknami, okiennicami, dwoma gankami, u drzwi wszystkich zamki, piece białe, kominki szafiaste murowane. Tenże dworek ma swoje w tyle podwórko, oparkanione w słupy tarcicami. Przy starej piwnicy, nowa piwnica przymurowana, sklepiona i dach

pod obiemą nowy z tarcic. Browar stary, w którym szlach. Dulfus poczynił reparacje w pułapach, dachu i podłogach, a statki wszystkie nowe podawał. Studnia z pompą, nowa dana. Stajnia i wolarnia trzy razy przepierzona, dach gonciaany, o trojgu drzewach, z pułapami, podłogami, cała nowa. Do ozdowni starej, dawną wizyą opisaney, przystawiona nowa izba na ozd, z piecem murowanym, porządna; a stara: w schodach, oknach i podłogach wyreparowana. Dworek dla piwowara o dwóch izbach i kominie murowanym, pod gontami, nowy, ze wszystkimi rekwizytami. Wkoło tych budowli, sztachećki nowe, a przy wieździe parkan o kilku przesłach, z wrotami nowemi, na zawiasach i hakach żelaznych. W górze pod parkanem, ulica lipiną wysadzana. Cegielnia duża, o czterech piecach i szopach z piętrami wielkich; ta w więzaniach i dachach, prawie znowa wyreparowana. Domostwo stare dla strycharza, o dwóch izbach większych, i dwóch mniejszych; w dachu, oknach i podłogach teraz wyreparowane. Ogródek przy tem, w żerdzie og odzony nowy. Dom nowy tamże, mający salę do tańca, izbę z sienią i piwnicę murowaną, pod gontami dach dany.“

Komisja Boni Ordinis uważała, że aż do ukończenia badań delegowanych przysięgłych szlach. Dulfus przy posesji wzmiankowanych dóbr, szpitalnych pozostać winien.

Tak brzmiała decyzja wydana 31 lipca 1766 r. Jednak już 1768 Komisja Boni Ordinis widocznie na skutek raportu owej specjalnej z 2 członków złożonej Komisji do zbadania sprawy Faworów przyszła do wniosku, że kontrakt z Dulfusami winien być skasowany, a grunta faworskie pustujące na czynsze, podług plany różnym osobom rozdane.

Tak też się stało. Wszystkie grunta szpitalne należące do folwarku Fawory i do wólk w stronie Nowego Świata leżących wypuszczono na czynsze emfiteutyczne.

Pomiędzy pierwotnymi posiadaczami tych gruntów znajdujemy między

innymi — Gidelskiego, rajcę m. starej Warszawy, Loberta, prezydenta starej Warszawy i Loberta, rajcę starej Warszawy, który zapewne tym samym był delegowanym do badania gospodarki Dulfusa ławnikiem, Działkowskiego, ławnika starej Warszawy, Jana Dekerta, ławnika starej Warszawy.

Nic dziwnego, że manifest p. radcy, Andrychowicza zaskarżający niedogodną dla miasta gospodarkę Dulfusa znalazł był posłuch w Radzie i Magistracie Warszawy.

Roczny dochód z Faworów na skutek tej zmiany wzrósł znacznie. Czynnosc 400 złp., które płacił Dulfus, wzrósł do 3690 złp.

Wprawdzie wartość meljoracji poczynionych przez Dulfusa w ciągu kilku lat jego gospodarki, obliczona przed niego na 90.128 złp., a przez Komisję zredukowana do 10.620 złp 15, byłaby miastu bezpłatnie przypadła, ale tego ani Komisja, ani władze miejskie pod uwagę brać nie chciały.

Dalsze dzieje majątków miejskich szpitala Św. Ducha byłyby już tylko historią utraty tych majątków.

Dziś Dom Schronienia starców Św. Ducha i Panny Marii posiada na prawach domini directi jedną tylko posesję № 1737, na której wybudowanym jest Instytut Gluchoniemych i Ociemniałych. Z posesji tej pobieranym jest czynsz w wysokości 93 mk. 20 f. rocznie. Jest to pozostałość włości Burkat na jej pograniczu z gruntami Solca, ostatni ślad posiadłości ziemskich, które niegdyś obszarem swym wielokrotnie całe zabudowane wówczas miasto przewyższały.

Teodor Toeplitz.

ROZPORZĄDZENIA I OBWIESZCZENIA RZĄDOWE.

Przymusowe szczepienie ospy.

(Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarzatu do Walki z epidemiami z dnia 10 marca 1922 r. w przedmiocie przymusowego szczepienia ospy (opuszczających szpitale)).

PP. Kierownikom szpitali epidemicznych N. N. K. poleca się, aby wszystkich wyleczonych i opuszczających te szpitale przeprowadzono przy-

musowe szczepienia ochronne przeciwko ospie.

Wymiar podatku przemysłowego.

W Nrze 18-ym Dzien. Ust. Rz. P. ogłoszone zostało rozporządzenie ministra skarbu z dn. 30 stycznia, wydane w celu wykonania ustawy z dn. 17 g udnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dn. 6 lipca 1920 r. o ujednastajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym, na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej. Do udziału w wymiarze podatku powołuje ustawa także przedstawiciele samorządów, a zakres działania, organizację wewnętrzną oraz normy postępowania komisjach miejscowych i okręgowych, w skład których wchodzi członkowie, wybierani przez Rady miejskie, określają następujące paragrafy wspomnianego rozporządzenia:

§ 5. Do wymiaru procentowego podatku wcl zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, tudzież od zysków i zarobków osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych powołane są komisje miejscowe do spraw podatku przemysłowego (część druga art. 9 ustawy).

Komisje te tworzą się przy każdym urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych (inspektoracie skarbowym, administracji podatków) dla całego okręgu oznaczonego urzędu.

Komisje składają się z przewodniczącego, którym jest naczelnik urzędu podatków i opłat skarbowych (inspektoratu skarbowego, administracji podatków) lub jego zastępcą i z 6 członków powołanych z grona płatników procentowego podatku od zysku.

Dwóch członków wybierają sejmiki lub Rady powiatowe, dwóch reprezentacje miast w siedzibie komisji, dwóch zaś członków mianuje dyrektor właściwej izby skarbowej na wniosek przewodniczącego komisji.

§ 6. W okręgach wyłącznie miejskich z 6 członków komisji, — 4 człon-

ków wybierają rady miejskie, dwóch zaś mianuje jak wyżej dyrektor właściwej izby skarbowej; przyczem wybory i mianowania należy przeprowadzić o ile można w ten sposób, by w skład komisji każdego okręgu wchodzili płatnicy procentowego podatku od zysku z tegoż okręgu.

§ 7. Komisje okręgowe do spraw podatku przemysłowego tworzą się przy każdej izbie skarbowej na okręg tej izby.

Komisje te są instancjami apelacyjnymi do wszelkich spraw zasadniczego i dodatkowego podatku przemysłowego.

§ 8. Wymienione w poprzednim paragrafie komisje składają się z przewodniczącego, którym jest dyrektor izby skarbowej lub jego zastępca, z trzech urzędników tejże izby, mianowanych przez ministra skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej i z czterech członków, powołanych z grona płatników podatku; po jednym z tych członków wybierają rady wojewódzkie i miejskie w siedzibie komisji, dwóch zaś mianuje minister skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej; przyczem jeden z członków powołanych z grona płatników podatku powinien być zastępcą lub członkiem zarządu przedsiębiorstwa, obowiązanego do składania sprawozdań publicznych.

Aż do czasu utworzenia rad wojewódzkich w b. zaborze austriackim prawo wyboru członka komisji i jego zastępcy należy do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie.

§ 9. Dla każdego z członków miejscowych i okręgowych należy powołać w sposób oznaczony w poprzednich paragrafach po jednym zastępcy.

§ 10. Na członków komisji mogą być powołane jedynie osoby, korzystające w pełni z praw cywilnych, a liczące nie mniej, niż 25 lat wieku. Przy wyborach i mianowaniu członków komisji należy uważać, by reprezentowane były, o ile można, handel, przemysł, osobiste zajęcia przemysłowe i samodzielne wolne zajęcia zawodowe.

§ 11. Celem utworzenia komisji

mają dyrektorowie izb skarbowych, względnie naczelnicy Urzędów skarbowych (inspektoratów skarbowych, administracji podatków), wezwać pisemnie wymienione w poprzednich paragrafach instytucje do przeprowadzenia w oznaczonym terminie wyborów członków komisji okręgowych, względnie miejscowych i ich zastępców.

Po nadesłaniu list wybranych członków komisji i ich zastępców należy skutecznie w przepisany tryb nominację reszty członków i ich zastępców.

O ile sejmiki lub rady powiatowe, rady miejskie, względnie wojewódzkie, nie przeprowadzą w wyznaczonym terminie wyborów lub wybiorą mniejszą od przepisanej ilości członków komisji i ich zastępców, wówczas władze skarbowe powołają same brakujących członków i ich zastępców, w myśl przepisów, zawartych w poprzednich paragrafach, a w szczególności minister skarbu zamianuje brakujących członków i ich zastępców do komisji okręgowych, na wniosek przewodniczących tych komisji — dyrektor zaś właściwej izby skarbowej do komisji miejscowych na wnioski przewodniczących komisji miejscowych.

§ 12. Przewodniczący zwołuje komisję, kieruje jej czynnościami, wykonuje jej uchwały i jest odpowiedzialny za należyte zastosowanie obowiązujących przepisów.

W razie czasowej przeszkody w pełnieniu przez przewodniczącego obowiązków, przewodnictwo obejmuje jego zastępca, który jednocześnie wchodzi w prawa i obowiązki przewodniczącego.

§ 13. O każdym posiedzeniu komisji przewodniczący zawiadamia pisemnie wszystkich członków komisji.

W miejsce członków, nie mogących przybyć na posiedzenie, należy zaprosić ich zastępców.

Zastępcy zaproszeni wstępują w prawa i obowiązki członków komisji.

§ 14. Od członków komisji, nie będących urzędnikami państwowymi, przewodniczący odbiera na wstępie ich urzędowania przyrzeczenie, że przy

rozprawach komisji będą postępować według najlepszej wiedzy i sumienia, i że zachowają w ścisłej tajemnicy wszystkie przedstawiane w komisji wiadomości, dotyczące stosunków majątkowych, obrotów i zysków płatników.

Przy tej sposobności należy zwrócić uwagę o łonków komisji na postanowienia karne za niedotrzymanie tajemnicy, zawarte w art. 138 ustawy.

§ 15. Do ważności uchwał komisji potrzeba oprócz przewodniczącego obecności przynajmniej połowy członków.

Jeżeli na pierwsze posiedzenie nie stawi się zdolna do powzięcia uchwały ilość członków, wówczas wyznacza się drugie posiedzenie z zastrzeżeniem, że na tem drugim posiedzeniu zapadną prawomocnie uchwały bez względu na ilość obecnych.

Gdyby na drugie posiedzenie komisji miejscowej nie przybyło przynajmniej dwóch członków, względnie ich zastępców, wówczas przewodniczący powołuje takąż ilość z grona płatników procentowego podatku od zysku.

§ 16. Rozpoznawanie spraw komisji okręgowej ma odbywać się jawnie w myśl postanowień części trzeciej art. 9 i art. 145 ustawy.

Przewodniczący komisji okręgowej zawczasu przesyła płatnikowi, za potwierdzeniem odbioru, pisemne zawiadomienie o dniu rozpoznawania jego sprawy.

Płatnik lub jego zastępca prawny może być obecny w czasie referowania jego sprawy, oraz ma prawo do składania pisemnych lub ustnych wyjaśnień.

Nieobecność płatnika lub jego zastępcy nie wstrzymuje rozpoznawania sprawy tylko w takim wypadku, gdy otrzymane pokwitowanie z odbioru świadczy, że zawiadomienie zostało doręczone w terminie wystarczającym na stawienie się płatnika w miejscu urzędowania komisji.

Jeżeli w dniu posiedzenia komisji nie otrzymano pokwitowania z odbioru, i o ile sam płatnik lub jego zastępca nie stawi się na posiedzenie

komisji, sprawa winna być zdjęta z porządku dziennego posiedzenia.

Jeżeli z otrzymanego w następstwie pokwitowania wyjaśni się, że zawiadomienie o posiedzeniu komisji zostało doręczone płatnikowi we właściwym czasie, to odwołanie takiego płatnika należy rozpatrzyć na najbliższym posiedzeniu komisji, nie zawiadamiając go ponownie o dniu tego posiedzenia. O ile zaś wyjaśni się, że płatnik nie otrzymał zawiadomienia o posiedzeniu we właściwym czasie, wyznacza się nowe posiedzenie komisji, o którym płatnik winien być powtórnie powiadomiony w trybie przepisany.

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE.

Pomnik ks. Józefa Poniatowskiego w Warszawie.

Na zaproszenie prezydenta ministrów zebrało się w dn. 2 kwietnia w pałacu Rady ministrów trzydzieści kilka osób z pośród przedstawicieli różnych sfer społeczeństwa i miasta Warszawy, w celu zawiązania komitetu wzniesienia w stolicy pomnika ks. Józefa Poniatowskiego. Uchwalono utworzyć komitet ze 100 członków. Postanowiono prosić p. Naczelnika Państwa o przyjęcie protektoratu, a obu kardynałów polskich, marszałka sejmu i posła francuskiego de Panafieu, zaproszono do prezydium honorowego. Na wniosek p. Włodzimierza Tetmajera, na prezesa komitetu powołano prezydenta ministrów, na wiceprezesów: ministra spraw wojskowych i prezydenta miasta Warszawy. Późtem wybrano wydział wykonawczy w składzie kilkunastu osób pod przewodnictwem Adama Czartoryskiego, potomka inicjatora pomnika ks. Józefa. Wydziałowi wykonawczemu polecono opracowanie regulaminu komitetu, utworzenie sekcji artystycznej i finansowej i przedstawienie wniosków co do składu pełnego komitetu. Na zebranie zaproszeni byli również przedstawiciele Krakowa, Lwowa, Poznania i Wilna. Odsłonięcie pomnika odbędzie się jeszcze w roku bieżącym. Komitet wykonawczy utworzył odrazu listę składek publicznych. Pierwszą ofiarę 100,000 mk. złożył prezydent ministrów.

INFORMACJE.

Taryfy telefoniczne w Warszawie.

(Taryfy abonamentowe dla warszawskiej sieci telefonicznej, obowiązujące od 1 kwietnia 1922 roku.)

I. A. Abonament prywatny za opłatą kwartalną marek 12,000.

Do tej kategorii należą aparaty, założone

w mieszkaniach prywatnych i przeznaczone wyłącznie do użytku abonenta i jego rodziny.

Aparaty w mieszkaniach osób zawodów wyzwolonych (lekarzy, adwokatów, inżynierów, dentystów, felerów, akuserek i t. p.) mogą być zaliczone do tej kategorii wedy tylko, gdy osoby powyższe nie zatrudniają w swych mieszkaniach pomocników lub innych pracowników i gdy odwiedzająca ich klientela nie ma dostępu do telefonu.

B. Abonament zbiorowy za opłatą kwartalną marek 20,000.

Do tej kategorii zaliczają się aparaty, założone w instytucjach państwowych, społecznych, handlowych lub przemysłowych, w kantorach, agencjach, sklepach, domach zdrowia, ambulatoriach, szkołach, kancelariach, biurach adwokackich i t. p. i przeznaczone do użytku abonenta i osób u niego pracujących.

C. Abonament publiczny za opłatą kwartalną marek 48,000.

Do tej kategorii zaliczają się aparaty dostępne dla publiczności, jako to: w hotelach, restauracjach, kawiarniach, cukierniach, teatrach, giełdach, klubach, salach ogólnych domów bankowych, dla lokatorów jednego domu i t. p., a również i w sklepach, gdzie aparat założony jest w miejscu dostępnym do użytku publiczności.

D. Za połączenie dwóch punktów miejscowych bez pośrednictwa stacji (linia bezpośrednia) kwartalnie marek 15,000.

E. Jeżeli odległość pomiędzy stacją centralną i lokalem, w którym jest urządzonego aparat, licząc takową w kierunku prostym, przewyższa 3 km., wówczas pobierana jest opłata dodatkowa w stosunku 500 marek kwartalnie za każde 100 mtr. lub część takowych ponad 3 km.

II. Zarząd telefonów, obowiązany jest dostarczyć do abonowanych aparatów dodatkowe aparaty i przyrządy za opłatą kwartalną:

A) za aparat dodatkowy, umieszczony w tym samym domu, mk. 6,000;

B) za aparat dodatkowy, umieszczony w innym domu, znajdującym się w obrębie tej samej posesji, dodaje się do podanej w punkcie A. opłaty: za każde 100 mtr. lub część takowych linii łączącej aparat dodatkowy z telefonem głównym lub komutatorem, kwartalnie po marek 500;

C) za aparat równoległy mk. 5,000;

D) za gniazdo wtyczkowe mk. 1,000;

E) za dzwonek magnetyczny dodatkowy duży marek 1,000;

F) za dzwonek magnetyczny mały mk. 900.

Wymienione w punktach C, D, E i F aparaty i przyrządy mogą być urządzone tylko w tym samym lokalu, co aparat główny.

G) za dodatkową słuchawkę mk. 900.

III. Oprócz wyżej wymienionych kwartalnych opłat abonamentowych obowiązują następujące jednorazowe opłaty, podlegające uregulowaniu przy odnośnych zamówieniach:

A) za założenie aparatu głównego mk. 50,000;

B) za założenie aparatów dodatkowych, dzwonek dodatkowych i gniazdo wtyczkowe dodatkowych: a) urządzone w tym samym pokoju, co aparat główny mk. 10,000; b) w innym pokoju tego samego lokalu mk. 14,000; c) w innym lokalu, lecz w tym samym budynku mk. 20,000, d) w innym budynku mk. 24,000;

C) za połączenie każdego abonenta, którego lokal znajduje się poza obrębem 3-ch km. od stacji centralnej, za każde 100 mtr. lub część takowych ponad 3 km. od stacji ma ek 8,000.

IV. Przeniesienia głównych aparatów skuteczniają się za następujące jednorazowe opłaty, podlegające uregulowaniu przy odnośnych zamówieniach: za przeniesienie aparatu: a) w tym samym pokoju tego samego lokalu mk. 8,000; b) do innego pokoju tego samego lokalu mk. 12,000; c) do innego lokalu w tym samym budynku mk. 16,000; d) do innego budynku na tej samej posesji mk. 24,000; e) do innego budynku na innej posesji mk. 30,000.

Uwaga d. 2 A. Instytucje rządowe, posiadające własne centrali z aparatami dodatkowymi, urządzone i utrzymywane własnym kosztem, opłacają za każdy własny aparat dodatkowy abonament kwartalny w wysokości 1,50 mk.

Treść N-ru 30-go:

Dział urzędowy:

Sprawy robotników miejskich.

Część nieurzędowa:

Obliczanie quorum na posiedzeniach

Rad miejskich.

Uczczenie Herberta Hoovera.

Z przeszłości Warszawy:

Komisja do spraw Faworów. II.

Rozporządzenia i obwieszczenia rządowe:

Przymusowe szczepienia ospy.

Wymiar podatku przemysłowego.

Wiadomości bieżące.

Informacje:

Taryfy telefoniczne w Warszawie.

Wydział opieki i pomocy społecznej podaje do wiadomości, iż zgodnie z warunkami zapisu ś. p. Józefa Zacharkiewicza przyznana została nagroda w sumie mk. 324 jednej osobie za długoletnią służbę w jednym miejscu.

Wydział opieki i pomocy społecznej podaje do wiadomości, iż zgodnie z warunkami zapisu Heleny Bersonowej w r. b. przyznane zostało wsparcie biednej wdowie w sumie mk. 100.70.

Komisarz miejski 4 okręgu ogłasza, że 11 kwietnia 1922 r. w domu Nr. 21 przy ulicy Franciszkańskiej będą sprzedane przez licytację ruchomości, należące do A. Kanelbauma, na pokrycie należności miejskich.